

paa samme Tid som Indenrigsministeren indgiver sit Lovforslag, om hvem Regjeringen foreslaaer til Indfødsrets Meddelelse, at Medlemmer af Thinget kunne indgive deres Lovforslag om, at Indfødsret ved Lov maa meddeles dem, som Indenrigsministeren ikke fandt at burde medtage; dette maa afgjøres af den lovgivende Magt paa sædvanlig Maade.

Grundtvig: Den ærede Indenrigsminister synes aldeles at have misforstaaet mig, thi jeg har ikke med noget Ord berørt, at Indenrigsministeren havde sat sig imod, at Thinget vilde tage Initiativet i Henseende til Indfødsret; jeg har derimod sagt, at der, som jo er Tilfældet, i Betænkningen er hentydet paa, at det burde være en Regel for Thinget, hvilket stadfæstedes ved Afstemningen her forleden Dag, ikke at tage Initiativet, men at indskrænke sig til at bedømme de Tilfælde, som blive forelagte af Indenrigsministeren. Hvad jeg ankede over hos Indenrigsministeren, var noget ganske Andet; det var, at han gjorde et Valg mellem de Ansøgninger, han havde modtaget, og ikke fremlagde dem alle for Thinget, og da var det, jeg sagde, at, dersom det skulde blive saaledes, at det blev til Regel, at man ikke agtede paa andre Ansøgninger end dem, der bleve forelagte af Indenrigsministeren, og dersom paa den anden Side Indenrigsministeren vilde lægge de Ansøgninger paa Hylden, som ikke anstode ham, saaledes som det er Tilfældet med *Opprønderens*, da vilde det være galt, da vilde det egentlig være Ministeren, der bevilgede Indfødsret, og ikke længere Rigsdagen. I Henseende til hvad der er anført mod hvad jeg har sagt, skal jeg bemærke, at jeg dog ikke troer, det er saa ganske rigtigt, at det slet ikke skulde have Noget at betyde med Hensyn til dansk Indfødsret, om man er født af danske Forældre eller ikke. Saalænge jeg kan huske, har der været ikke saa faa, som have reist bort fra Danmark og bosat sig enten i Ostindien eller i Vestindien, ja, endog i Lande, som slet ikke vedtom os, med Hensyn til hvis Børn der dog, naar de kom hjem, aldrig har været mindste Tvivl om, at de jo havde dansk Indfødsret; altsaa tør jeg sige, at det hidtil har været Princip at ansee alle Børn af danske Forældre, hvor de end vare

fødte, for at have dansk Indfødsret, naar de toge stadigt Ophold i Danmark. I Henseende til hvad Freds slutningen af 1814 indrømmer, da skulde jeg mene, at, naar virkelig den Paagældende kom hertil i 1814, var her til 1818, og blev confirmeret hernede, hvilket hans Ansøgning udviser, saa kan det, at han var 2 eller 3 Aar. borte igjen, paa ingen Maade borttage Virkningen af den Bestemmelse, som toges, hvormed Meningen dog paa begge Sider var, at den skulde opretholdes. At der skulde være noget Upassende i, at Folkethinget erklærede, at det anerkjender, at Bergman har Indfødsret, det kan jeg paa ingen Maade see, og, naar man vil sige, at dette ikke kan nytte den Paagældende, saa skal jeg blot erindre om, hvad jeg først sagde, og hvad ogsaa den ærede Taler, som her foreslog Anerkjendelsen, istemte, at det er Alt, hvad han har sagt ved at henvende sig til Thinget; thi, dersom Noget efter hans Erfaring skulde vække Tvivl om, at han havde Indfødsret, saa maatte det være enkelte Optringer, der ere faldne her i Thinget.

Madvig: Nogle søge ved denne Sag at faae et juridisk Spørgsmaal afgjort; men det kunne de ikke opnaae, fordi vi ikke ere nogen juridisk Domstol. Andre søge at faae det praktiske Resultat ud af Forhandlingerne, at det bestemmes, at Manden virkelig har Indfødsret; men dertil kommer man ikke ved en Dagsorden, thi en af os vedtagen Dagsorden betyder slet Intet, og Enhver som helst vil være berettiget til at drage Hr. Bergmans Indfødsret i Tvivl, hvad enten vi udtale os for, at han har den eller ikke (Ja!). Det praktiske Resultat kan man kun komme til, enten ved en Lov, der tilstaaer ham Indfødsret, og denne Lov maatte da vedtages af alle Dele af den lovgivende Magt, eller ved en Kjendelse af Domstolene. Domstolene kunne vi nu ikke komme til, og det synes mig virkelig ikke, at der er Anledning for Thinget til at vedtage en Lov for vort Bedkommende, sende den til det andet Thing og see at faae den bragt videre. Det forekommer mig, at denne Sag er saaledes næsten paatrængt os, at vi ikke skulle føre den videre, men sige, at, da det juridiske Spørgsmaal ikke kan afgjøres, og det praktiske